

Men da jeg så fik læst sagen grundigt igennem og så, hvilken rolle den tyske del af retssagen spillede – og den er arverelateret, det skriver Tom Lisborg i øvrigt også i et brev til os – så synes jeg, det er blevet lysende klart, at det her handler om, at arvesagen skal køres igennem. Jeg er glad for, at det er blevet så klart.

Jeg synes, at udenrigsministeren er overmåde generøs, men det har vi jo så lovet. Der har også været så meget mærkværdigt i den sag, at det er fint nok. Men jeg synes egentlig, at hr. Tom Behnke gjorde Tom Lisborg en tjeneste ved nu at sige til ham: Vær nu glad for det her og prøv at bruge dit liv på noget fornuftigt.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Den korte bemærkning, at jeg tror, hr. Tom Behnke har misforstået noget af det, udenrigsministeren sagde. Det, jeg hørte udenrigsministeren sige, var forklaringer og bemærkninger om hr. Lisborgs muligheder for at føre sager det ene og det andet og det tredje sted i udlandet. Det var det, udenrigsministeren ville afholde sig fra at kommentere, fordi han på den måde kunne risikere at komme til at skade, hvad hr. Lisborg måtte vurdere som sine muligheder, og af den grund afholdt han sig fra at gå i detaljer – ikke noget med, at han var bange for at afsløre, at hr. Lisborg skulle have særlige krav mod de danske myndigheder. Sådan hørte jeg det i hvert fald.

Holger Graversen (S):

Det er meget usædvanligt, at vi her i Tinget beskæftiger os med personsager. Men sagen Tom Lisborg er jo også ganske enestående. Det er naturligvis enestående, at to personer, der begge hedder Joseph Ritter, dør med få dages mellemrum i samme by og får dødsboerne behandlet ved samme ret. Det er det, der er sket.

Denne usædvanlige kombination af omstændigheder er uden al tvivl skyld i den for Tom Lisborg naturligvis fatale fejl ved skifteretten i New York for ca. 35 år siden. Tom Lisborg fik ved den lejlighed ikke tillagt en forkert far, men et forkert dødsbo.

Da det er en enestående sag, synes vi, det er rimeligt, at den danske stat af menneskelige grunde og pr. kulance går ind i sagen med den hjælp til Tom Lisborg, der fremgår af aktstykke nr. 51, der er fremlagt i Finansudvalget, nemlig med hjælp til at blive slettet som arving i det forkerte bo og at få de dokumenterede udgifter

hertil refunderet. Det er det, der er anslået til de ca. 500.000 kr.

Vi mener heller ikke, at vi kan eller bør gå ind i en eventuel arvesag af principielle grunde. Hvad så i gentagelsestilfælde? Hvad bliver det næste? Hvor skal grænsen gå?

Fremskridtspartiet kræver aktstykket taget tilbage, blandt andet fordi man ønsker, at skatteborgerne skal betale mere til sagen. Vi er nødt til at afvise dette her og nu, men er naturligvis til at snakke med, hvis der sker en ny udvikling i sagen. Det mener jeg også, aktstykket tager højde for. Hvis jeg afslutningsvis må citere herfra:

»Det har ikke hidtil kunnet udelukkes, at skifteretten i New York i forbindelse med en sag mod det forkerte bo vedrørende sletningen kan kræve, at også det rette bo skal sagsøges. I givet fald vil Retsudvalget igen drøfte sagen, og der består således mulighed for, at der ved eventuelle yderligere sagsomkostninger må fremlægges endnu et aktstykke i sagen.«

Og med dette citat så kan vi altså ikke se, at der er nogen grund til at tage aktstykket tilbage, så vi må afvise Fremskridtspartiets forslag.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Blot for at der ikke skal være nogen misforståelse, der bliver ved med at gå igen:

Der er ikke tale om, at vi laver det her forslag om, at Lisborg skal registreres den rigtige far, for at der skal komme en arvesag. Der bliver ikke afsat penge til, at der kan køres nogen som helst form for arvesag. Hvis hr. Lisborg efterfølgende har tænkt sig at gå videre for egen regning, ja, så skal vi selvfølgelig ikke forhindre ham i det. Det er det vel ikke Folketingets opgave at forhindre.

Der er altså ikke tale om, at forslaget her hjælper til, at der bliver kørt en arvesag. Det eneste, vi gør med det her, er, at vi sikrer, at Tom Lisborg ikke kun får slettet den forkerte registrering, men også bliver registreret i det rigtige bo.

Lad mig i den forbindelse henvise til det beslutningsforslag, vi behandlede i sidste samling, B 77. Så vidt jeg husker, forholdt Socialdemokratiet sig meget positivt til forslaget, og der står i den allerførste pind, at Tom Lisborg i New York, USA, skulle erklæres for søn af sin biologiske far, Joseph Leib Ritter, osv.

Det er meget, meget klart og kontant, og det var det forslag, vi fremlagde i sidste samling, og som Socialdemokratiet var positivt over for. Jeg kan også sige, at SF dengang var særdeles positivt over for det pågældende forslag.